

BISERICA și ȘCOLA.

Foia bisericească, școlastică, literară și economică.

Iese odată în săptămână: DUMINECA.

PREȚUL ABONAMENTULUI.

Pentru Austro-Ungaria:
Pe un an 10 cor. — pe 1/2 an 5 cor.
Pentru România și străinătate:
Pe un an 14 fr., pe jumătate an 7 franci.

PREȚUL INSERȚIUNILOR:

Pentru publicațiunile de trei ori ce conțin
cam 150 cuvinte 6 cor.; până la 200 cuvinte
8 cor.; și mai sus 10 cor. v. a.

Correspondențele să se adreseze Redacțiune

„BISERICA și ȘCOLA.“

Er banii de prenumerațiune la
TIPOGRAFIA DIECESANĂ în ARAD

Zelul preotului pentru chemarea sa.

Cea mai înaltă carte din care se inspiră preotul, scoate învățături mântuitoare la ori-ce ocaziune, și ca dintr'un isvor nesecat revarsă apa vieții în sufletele credincioșilor, este sfânta scriptură. Asemenea cel mai sublim model, ce trebuie a-l imita, un tip de sfințenie ce este dator a-l lua de conducătoriu în calea vieții și a practicei funcțiunilor sale pastorale, este dulcele Mântuitoriu al lumii Iisus Christos. Căutând la dânsul ca la o lumină ce trebuie să-i conducă pașii în imensul labirint al vieții și al opiniunilor omenești, preotul are netăgăduită datorie de a fi bine cunoscut și familiarizat cu tot ce acest înalt model a lucrat și a învățat pe oameni, de modul cu care s'a servit a arăta lumii adevărul, de blândeța caracterului său în întoarcerea celor rătăciți, și totdeauna de severitatea sa către cei impii și profanatori de cele sfinte.

Preotul, ca cel ce a câștigat darul ungerii sacre, a devenit ministrul lui Dumnezeu, împreună lucrătoriu său la mântuirea lumii. El este pe pământ însărcinatul său, deplin imputernicitul lui Iisus Christos spre a continua marea operă a regenerării neamului omenească prin aceleași învățături divine, prin aceleași zel și foc sacru, în fine prin aceleași veghieri neadormite, lupte și suferințe. Tot ce nu tinde la acest scop înalt este străin sfintei sale misiuni. Cu alte griji, cu alte ocupațiuni de cât acelea de a lucra la întinderea împărăției lui Dumnezeu pe pământ, preotul renunță la sublimitatea vocațiunii sale, aruncă asupra ei vëlul întunerecului, punând lumina sub obroc.

Datoria dar cea mai esențială a unui păstor sufletesc este: a merge cu toată demnitatea pe urmele Domnului său, însuflețit de exemplul său și încurajat de succesele cele mari ale apostolilor, cari imitându-l, reeșiră a vâna omenirea, a-o aduce dela întunec la lumină spre fericirea ei și mărirea lui Dumnezeu. Zelul preotului pentru apărarea credinței și drepturilor bisericești, pentru înalțarea moralei creș-

tine și luminarea poporului, sunt niște condițiuni, fără care misiunea sa, atât de înaltă și necesară societății, nu ar mai fi aceea ce este. Contra păcatelor și scandalurilor este asemenea dator să se ridice cu toate armele lui Iisus Christos, spre a le combate și a-și apăra turma de cangrena unor asemenea morbiuri fatale omenirii. În executarea acestor datorii imperioase, zelul său trebuie să se înalță până la sacrificiu. Figura de pe Golgota să fie neincetat înaintea ochilor sufletului său, ca să-l susție în vocațiunea sa de păstoriu bun care și pune sufletul său pentru oi. Această figură a preînchipuit o profetul Ilie, care suindu-se spre ceriu, a lăsat învățăcelului său Eliseu zelul ce înflăcăra sufletul său pentru legea Domnului. Negreșit după ce Mântuitoriu se sui la ceriuri și șezu de-a dreapta Tatălui, trimise asupra învățăcelilor sei acel foc sacru, acel spirit de tărie și rezistență ce trebuie să fie sigiliul misiunii lor preoțești și să ducă la toate popoarele vestirea cea bună a mântuirii, iubirea de adevăr și dreptate, frăția și caritatea creștină.

Eată icoana cea mai înaltă la care trebuie să privească preotul față cu chemarea sa! Preotul, apărătoriu celor mai sacre drepturi ale omului, ministrul celor mai înalte mistere, doctorul sufletelor, merit a revêrsa ca un balsam binefacătoriu consolățiunea peste ranele celor nenorociți, sfătuind pe cei ce sufer din cauza abuzurilor lor a se îndrepta pe viitoriu de greșeli ce le-au adus numai nenorociri, dacă voiesc a nu le veni altele mai mari: „Eată, te-ai făcut sănătos, de acum să nu mai greșești ca să nu îți fie ție ceva mai rău“; ear pe cei virtuoși, dar suferinzi, sfătuindu-i să supoarte cu răbdare creștinească încercările ce le trimite prevedința divină, care, ca și lui Iov, le va schimba plângerea în bucurie de vor fi răbdători și credincioși; preotului, conselatoriu omenirii suferinde, singur capabil a inspira omului ideea de abnegațiune, devotament și sacrificiu prin doctrina evanghelică ce o propagă în biserică, în case și adunări, în colibe și palaturi,

căci el neținându-se de nici o clasă, este primit în toate clasele, — lui și bogatul și seracul îi zic: părinte, preotul, primit pretutindeni: între mari și bogați pentru cunoștințele și sfințenia vieții, iubit de săraci pentru simplitatea traiului, pentru sfaturile ce le dă, pentru ajutoarele și mângăierile ce le face, cărui este deschisă ușa bogatului și a săracului, a unuia ca să-și încredințeze ajutorul ce se împarte la cei nenorociți, ear a celuilalt ca să-și primească; preotul în fine, care plânge cu cei ce plâng, și suferă cu cei întristați, care face să lucească razele speranței în mijlocul întunecului desperării întărind pre cei desperați, întorcând pe cei rătăciți și făcând la toți ușoară calea vieții prin virtuțile ce le propagă și speranțele ce le inspiră; preotul zic, nu este preot decât cu condițiunea de a exercita aceste înalte funcțiuni cu cel mai mare zel, cu acel foc apostolic, care făcu pe pescarii din Galilea să inspăimânte universul, făcând din cele mai crunte fiare melușei turmei lui Christos. Eată cea mai înaltă și mai grea dintre toate vocațiunile la care a chemat Dumnezeu pre om.

Este adevărat că biserica astăzi nu mai cere dela noi să mergem să vestim evanghelia la popoare idolatre și barbare, și să udăm cu sângele nostru țerile cele mai depărtate pentru a le regenera prin doctrina cerescului învățătoriu; cu toate acestea misiunea noastră nu este mai puțin ostenitoare și apostolică, având sarcina: a curăți țarina lui Christos de neghină și scandale și a cultivă grâu curat pentru grâna-rele împărăției ceriurilor. Mântuitorul i-a trimis ca oile în mijlocul lupilor, maltratați și persecutați, preoții trebuie să sufere. Nu mai puțin în executarea funcțiunilor lor publice ei au dreptul inviolabil de a combate cu biciu de foc păcatul, corupțiunea, cause ce au adus perirea celor mai mari staturi din lume și a stigmatiza pre profanatorii religiunii, lucrând cu zel și constanță la opera cea mare a progresului, a ordinii și păcii, și prin urmare a fericirii societății. Numai pe această cale mergând preotul, va pute termina cu vrednicie nobila și greaua sa vocațiune, învrednicindu-se a auzi dulcele și doritul glas al Domnului; „Bine, slugă bună și credincioasă, peste puțin ai fost credincios, preste multe te voiu pune, intră întru bucuria Domnului tău.“

Momentele psihologice în dezvoltarea atențiunii.

Dacă un obiect oare-care deșteaptă interese în școlar, atunci spiritul lui se îndreaptă către acel obiect cu energie mai mare, decât către altele, și se concentrează asupra lui, cu scop de a-și cunoaște după toate părțile și însușirile sale. Astfel se produce: atențiunea, care prin urmare, nu e altceva, decât o direcțiune activă a inteligenței,

sau mai bine zis: un act intern al voin. (Wundt).

Prin atențiune se arată în afară activitatea internă a spiritului școlarului, și numai după gradul atențiunii poate învățătorul să cunoască și să aprezieze acea activitate.

Ea este un factor de cea mai mare importanță în dezvoltarea psihică a omului preste tot. Numai cu ajutorul atențiunii putem cunoaște lucrurile lumii esterne după adevărata lor ființă, numai prin ea putem primi și asimila acele cunoștințe cu spiritul nostru (apercepțiunea), spre a construi în urmă din ele o vastă „lume internă“ de idei clare și precise. Se poate zice cu tot dreptul, că numai prin atențiune devine sufletul omenesc „oginda lumii“ (Leibnitz). Chiar și „geniul“ nu e decât o atențiune per ectă. (Herbart). Și dacă atențiunea e de mare importanță pentru educațiune preste tot, atunci pentru învățământ ea e o condițiune indispensabilă. Dacă învățătorul a izbutit de a îndrepta atențiunea școlarilor săi în mod durabil asupra obiectelor, despre cari le tractează, atunci succesul lucrării sale este asigurat. După gradul de încordare a atențiunii, pe care o aflăm la școlari, putem cunoaște mai bine calitatea unei școale. Unde atențiunea e de față, acolo totul prosperează; ear unde ea e absentă, acolo lipsesc toate momentele trebuințose la realizarea scopurilor intelectuale și morale ale școalei. „Atențiunea este lumina metodei, cu ajutorul căreia școlarul, cu spiritul prezent și deschis primește toate.“ (Comenius).

La început atențiunea școlarului este fugitivă (nu dăinuște timp mai lung la un obiect) și superficială (nu penetrează în amănuntele obiectelor.) Ea nu atiră încă de voința lui. O astfel de atențiune se zice: involuntară (sensuală), și este condiționată numai de natura obiectului, care o escită. Colorile vii, sunetele intensive, formele neobicinuite, șcl. deșteaptă în sufletul copilului atențiunea involuntară. Dar atențiunea nu poate să rămâie în această stare, ci scopurile școalei pretind, ca ea prin exercițiu sistematic să se elibereze de sub influința impresiunilor esterne, și să devină atirătoare și dirigeată de voința proprie a școlarului. Deci relativ la cultivarea atențiunii, educațiunea trebuie să-și facă de scop: de a transforma treptat și succesiv atențiunea involuntară a școlarului în atențiune voluntară (intelectuală), condusă de inteligență și menținută de voință.

De oare ce în fazele prime ale dezvoltării intelectuale atențiunea atiră exclusiv dela obiectele, cari impresionează pe copil, de aceea unii se încearcă de a-o perfecționa prin potențarea (întărirea) impresiunilor. Spre acest scop întrebunțează promisiuni și amenințări. Aceste înse nici-decât nu sunt motive admise de psihologie. Căci dacă învățătorul promite școlarului ceva plăcut pentru lucrarea sa, sau dacă îi pune în prospect o

neplăcere pentru neglijarea acelei lucrări, atunci atențiunea aceluia nu-se îndreaptă către subiectul (tema) din chestiune, ci alunecă la obiectele promisiunii și amenințării. — Așadar prin astfel de mijloace, dezvoltarea atențiunii voluntare nu câștigă aproape nimica. Precum promisiunile și amenințările așa și relevarea importanței și utilității obiectului puțin valorează, mai ales pentru școlarii începători. Și în cazul acesta se invoacă niște motive străine, cari abat atențiunea școlarului dela subiectul, de care el ar trebui să se ocupe mai intensiv.

Referitor la menținerea atențiunii în școală, didactica ne dă următoarele povețe: 1) învățătorul să nu înceapă a instrui, până când n'a restabilit și asigurat ordinea și liniștea deplină în școală; 2) să-și aleagă în odaia de învățământ un loc anumit, de unde să poată vedea pe toți școlarii, și aceștia pe dânsul; privirile învățătorului aparțin tuturor școlarii săi, și privirile tuturor acestora au să fie atinse către acela; 3) el are să adreseze întrebările sale către toți școlarii, ear nu numai către câte unul singur; și numai apoi să provoace pe unul anume; cu cât școlarii sunt mai la începutul dezvoltării, cu atât învățătorul să-i schimbe mai des la examinare; 4) învățătorul să nu petreacă timp prea lung la acelaș obiect, căci sufletul copilăresc nu poate suporta încordarea îndelungată în aceeaș direcțiune, variațiunea potrivită dă nou impuls atențiunii; cu cât școlarii sunt mai mici, cu atât subiectele învățământului să varieze mai des; de altminterlea în „școala nedivizată“ învățătorul este silit de a procedea astfel: 5) în fine, învățătorul, chiar în cadrele aceleeași lecțiuni, să se nisue de a varia forma de învățământ; acuși să enareze, descrie și arate (forma monologică), acuși să scoată adevărurile din mintea școlarii prin întrebări și răspunsuri (forma dialogică). Aceste ar fi (după Bormann) condițiunile esteriore ale atențiunii.

Cu mult mai importante sunt înse condițiunile interne. Dintre acestea avem să remarcăm la locul prim: deșteptarea interesului. Sub „interes“ înțelegem tendința, care ne îndeamnă de a ne ocupa de atare obiect cu predilecțiune, deamănuntul și durabil. Nici obiectele de tot necunoscute, dar nici acelea, pe cari școlarul le cunoaște pe deplin, nu pot să escite interes în dânsul. Căci cele dintâiu nu stau în nici o conexiune cu ideile sale vechi (prin urmare: apercipiunea nu se poate efectui); pe când cele din urmă, fiind deja proprietatea deplină a sufletului său, nu-l îndeamnă la activitate spontană. Trebuie să alegem totdeauna astfel de obiecte, cari se pot aduce în oare-care raport, mai apropiat sau mai depărtat, cu viața școlarii din școală, din casa părintească, din comună, șcl. Interesul școlarului se va dezvolta în măsură din ce în ce mai mare, dacă la fie-care obiect învățătorul va pleca dela părțile cele mai apropiate,

mai accesibile pentru școlar; ear dela acestea va trece succesiv la alte părți mai depărtate, mai dificile de înțeles. De aci principiul didactic: „Procedează dela cunoscut la necunoscut.“

Alt moment psihologic foarte însemnat pentru cultivarea atențiunii este: izolarea obiectului. Deja din prima fază a dezvoltării schimbarea deasă a obiectelor, cari se pun la dispoziția copilului, e mare greșală pedagogică. Acel elev, care prima copilărie nu persevează la nici un obiect, ei s'a obicinuit de a trece, în variațiune continuă, tot la alte și earăși alte obiecte, chiar înzestrat fiind cu o inteligență ageră, cade pre ușor în distracțiune habituală, care este una din cele mai mari pedeci ale învățământului. De aceea învățătorul are să-și țină pe școlar să-și mărginească atențiunea, pe cât se poate, numai asupra câte unui singur obiect anumit, să-l îndemne să-și concentreze mintea asupra acestui obiect, să dăinuească în aceasta concentrațiune. Spre a combate distrarea și superficialitatea naturală a școlarii, este necesar de a izola obiectul, despre care se tractează. Ear izolarea se face așa, că depărtăm tot ceea ce nu aparține obiectului și ce prin urmare ar putea să abată atențiunea școlarului. Afară de aceasta mai contribuie la izolare și întrebările potrivite, prin cari relevăm din obiect tocmai acele părți, pe cari are să le cuprindă școlarul. În învățământul elementar izolarea obiectelor este mijlocul cel mai eficace pentru dezvoltarea atențiunii.

În fine este o împregiurare de mare importanță pentru promovarea atențiunii și: dispozițiunea psihică a școlarului în momentul apercipiunii. Numai spiritul senin stă deschis pentru a primi impresiunile. Numai buna dispozițiune îl îndeamnă pe școlar la activitate spontană. Seninătatea (veselia) este cerul, sub care toate prosperează, afară de venin (Iean Paul). De aceea învățătorul să se nisue de a susține buna dispozițiune în școlarii săi, în tot modul posibil. Ear când aceasta i-s'ar fi tulburat, să caute a o restabili cât mai grabnic. Aceste scopuri se pot realiza numai prin o tratare afaibilă și plină de iubire părintească. Mai ales să se ferească învățătorul de a pretinde prea mult dela școlarii. Ear răbdarea să nu și-o pearză, ori-cât de slabe ar fi prestațiunile acestora. Lipsa de răbdare abate atențiunea școlarii dela obiect, și o îndreaptă spre emoțiunea, pe care o observă la învățătorul lor. Cât de frumos se exprimă relativ la acest punct Iean Paul: „Tolerez un bărbat trist, dar nu un copil trist; căci acela, chiar dacă ar cădea în orice mlaștină, își poate earăși înălța ochii în regiunile speranței sau ale rațiunii; pe când copilul prin un strop de venin (dispoziție neplăcută) din prezent se tulbură și se suprimă de tot.“

PREDICĂ*)

la Duminica a III. a Sf. și marelui post.

„Cine vrea să vină după mine să se lapede de sine și să-și ia crucea sa și să vină după mine.“ (Marcu 8, 34.)

Iubiți Creștini! Dintre toate ființele de pe pământ, omul este făptura cea mai desevîrșită. După tipul și asemănarea sa la făcut Dumnezeu pre om: cu suflet înțelegătoriu, nemuritoriu și cu voință liberă (slobodă).

Dumnezeu însă, care a ridicat pre om preste toate făpturile pămîntesci, i-a arătat totodată și menirea sa înaltă, ce o are aici pe pământ. „Fiți deseversîți precum și Tatăl vostru cel din ceriuri deseversît este“, — zice M. Cristos — (Mateiu 5, 48.) Fiind adecă inzestrați — după chipul lui D-zeu — cu puteri sufletești-morale, menirea omului este a-și desvolta și cultiva mintea, a-și nobilița simțemintele, pornirile și a produce fapte bune corespunzătoare voinței lui D-zeu și prin aceste a se apropia tot mai mult de prototipul său, adecă de înțelepciunea, dreptatea, bunătatea și fericirea vecinică, care e însuși Dumnezeu.

Același Părinte ceresc, în nemărginita sa iubire de oameni, ni-a arătat și calea, și mijloacele, ce ne pot conduce către destiul măreț. „Cine vrea să vină după mine să se lapede de sine și să-și ia crucea sa și să vie după mine!“ — zice M. Christos — în evangelia de astăzi. Adecă să se lapede de poftele și patimile trupului, de ispitele seducătoare ale lumii și luând crucea lăpădării de sine, a răbdării și înfrînării să se îngrijească mai presus de toate de perfecțiunea și mântuirea sufletului său conformându-și toate cugetele și toate faptele voinței lui Dumnezeu.

Lăpădarea de sine — ca mijlocul perfecțiunii morale — constituie ideea fundamentală a legii creștine, ea formează caracterul constitutiv al creștinului adevărat, ea exprimă ființa, idealul virtuții evanghelice.

Deci în cuvîntarea mea de astăzi voui arăta;

1. În ce constă lăpădarea de sine;
2. Cari sunt foloasele ei?

I.

Omul constă din două păști: din suflet și din trup cari stau în luptă continuă. Sufletul, ca parte nematerială și nemuritoriu — fiind de origine divină — nisue la Ziditoriu, la cele ideale, vecinice, se însufletește pentru tot ce e frumos, bun, nobil; el este principiul și baza vieții morale, numai prin el ne putem apropia de scopul vieții noastre. Trupul însă, ca parte materială și muritor, trage pre om în jos la cele materiale, trecătoare, deșerte, pornirile și boldurile trupesti pretind și ele a se satisface, astfel se nasc poftele, patimile, cari apoi devin izvorul tuturor păcatelor și a reuțărilor dintre oameni. Lacomia nesațioasă impetrestă sufletul, îl face neîndurat, nedrept, înșelător și mincinos. — Desfrînarea trupestă tîmpește mintea, întinează sufletul și-l cufundă în noroiul corupțiunii. Invidia ne face să ne bucurăm de necasurile altuia și să ne intristăm de fericirea lui, ea provoacă dușmănia între oameni și umple inimile de amărăciuni. Vanitatea ne face fățarnici, îndemnându-ne a vîna după onoruri, ranguri deșerte, cari numai necasuri ni aduc pe cap și ne înmulțește vrășmasii. Vanitatea face pre om îngâmfat, trufaș, ea ne îndeamnă să clevetim, calumniăm și să

discredităm pre deaproapele nostru, ca să ne ridicăm pre noi însine naintea oamenilor, cum a făcut și fariseul cu vameșul din sta evangeliă. Calumnia nu cruță onoarea, reputațiunea, cinstea deaproapelui, ea este cel mai mare fur, pentru-că despoia pre om de ceea-ce are în viață mai scump.

Aceste patimi formează — iub. mei! — eu-l nostru dela care pretinde M. Christos, ca în primul loc să ne lăpădăm, pentru-că sufletul numai eliberat de cătușele grele ale trupului, poate implini voia lui Dzeu și poate a se apropia de destiul său, de viața vecinică. „Ved o altă lege în membrele mele luptându-se impropria legii minții mele și făcându-mă serv legii păcatului, carele este în membrele mele“ — zice ap. Pavel (Rom. 7, 23). — Legea păcatului, carele este în membrele noastre sunt poftele și patimile trupului, ele se luptă contra minții, contra sufletului, ele ne fac servi ai farădelegilor.

As ultând deci de cuvintele M. Christos; să ne lăpădăm de lacomie, să căutăm a fi drești, îndurați, binefăcători, pentru-că cine trăiește și se ferește din îndurarea lui Dzeu, se caute, ca și cei lipsiți să se ferească din a sa milă. Să ne lăpădăm poftele desfrinate ale trupului și luând crucea înfrînării să trăim în conformitate cu legea firei și cu voia lui D-zeu, pentru-că ori ce esces al naturii se răzbnă amar contra noastră. Să nu permitem ca invidia, vanitatea și calumnia să-și facă loc în inima noastră, să ne lăpădăm de ele și să căutăm a spori în dragoste, umilință și bunătate, pentru-că aceste sunt podoabele cele mai frumoase ale sufletului, ele sunt izvorul pacii, a bunei înțelegeri între oameni.

Tu creștine arzi în sufletul tău de dorul de răzbunare contra deaproapelui tău. Cu toate mijloacele iertate și neiertate cauți a-l defăim'a, micșora și nimici. Il atacă în esistență, îl atacă în onoare și nu este urmă, carea se nu o folosești contra lui întru satisfacerea patimei tale învâpăiate. Dacă însă vei cugeta serios, că această patimă reuțăcioasă și scârboasă îți amărăște și zilele tale și întunecându-ți mintea numai la rău te poate conduce; dacă tu privind la ceriu și la bunătatea nemărginită alui Dzeu, îți vei aduce aminte de frumoasele cuvinte ale ap. Pavel, unde zice: „Nu respălăți nimenui rău pentru rău . . . răzbunarea este a mea, eu voui re-plăti, — zice Domnul . . . — nu te birui cu rău, ci biruești răul cu binele.“ (Rom 12, 17—21.) Și mai ales dacă vei cugeta la cuvintele M. Christos, unde zice: „Adevăr grăiesc voaue, ce ați făcut unuia dintru acesti frați mici ai mei, mie ați făcut“ (Lateiu 25, 45.) și astfel dacă tu te vei întoarce către deaproapele tău cu dragoste, bunăvoință — eată, că te-ai lăpădat de tine!

Tu creștine suferi de patima beției și a desfrînării trupesti; tot ce câștigi cu sudoarea feții tale, mînanăci, în desfătări și petreceri ușuratică lăsând acasă femeia și copiii în foamete, necasuri, făcîndute de risul și batjocura lumii. Dacă însă tu vei cugeta serios, că aceasta patimă desastroasă îți stoarce și îți ruinează nu numai trupul tău, dar infectează cu nenumerate boale chiar și trupurile nevinovate ale copilașilor tăi și le întinecă mintea făcîndu-i năuci, idioți, slăbănogi, neputincioși și nefericiți pentru întreagă viața lor; dacă vei cugeta, că pentru sufletul lor tu ai să răspunzi naintea lui Dzeu; dacă îți vei aduce aminte de porunca lui Dzeu, care oprește sub grea pedeapsă desfrînarea trupestă, ca unul dintre cele mai grave păcate și astfel dacă tu venindu-ți în fire și pocăindu-te, te vei pute prin o rezoluțiune firmă a te lăpăda de această patimă petrecînduți zilele în muncă cinstită, păzind hotarele legii — eată, creștine, că te ai lăpădat de tine.

Ca lăpădarea de sine să fie mai ușoară, sta maica biserica a introdus prescisele posturi, pentru-că: „Prin

*) Publicăm această predică din respect pentru zelul și diligența autorului. Și rugăm însă ca să-și întocmească pe viitor predicile sale în stil popular, căci predicile ținute într-un limbaj plin de neologisme și latinisme poporul nu le pricepe și cuvîntarea rămîne fără efect asupra lui. Red.

post să spală necurăția păcatelor, să nimicesc poftele rele, să stingă focul cărnii" — zice S. Ciprian. — Postul în sens mai larg luat este o formală lăpădare de sine, pentru-că: „Nu numai gura ta trebuie să postească — zice Ioan gură de aur — ci și ochii și urechile și mâinile și picioarele tale și toate mădulările trupului tău. Să postească mâinile tale ținându-le curate de avere nedreaptă și de câștig nedrept Să postească picioarele tale neumbând după petreceri necuviincioase Să postească urechile tale neascultând clevețele și vorbele păcătoase. Să postească ochii ter neprivind în latari cu poftă și cu lacomie. Dacă vezi un sărac, îndură-te spre el, dacă vezi fericit pre vecinul tău, nu-l invidia.“

Astfel ajută și conduce pre om postul întru lăpădarea de sine și netezește calea către viață și fericirea vecinică!

M. Christos însă pretinde să ne lăpădam și de bucuriile și plăcerile deșerte ale lumii esterne. „Să nu iubiți lumea, nici cele ce sunt în lume, pentru-că tot ce este în lume, e pofta trupului și pofta ochilor și trufia vieții“ — zice M. Christos. (I. Ioan 2, 15-16.) Ba pretinde să ne lăpădam chiar și de ceea-ce avem mai scump în viață: de părinți, frați, surori, averi. „Și tot cela ce i-și va lăsa casa sau pre frați, sau pre surori, sau pre tată, sau pre muere, sau pre feciori, sau holdele pentru numele meu, înșutit va primi și viața cea de veci va moșteni“ (Mateiu 10), pentru-că: „Cel ce iubește pre tatăl său, sau pre muma sa mai mult decât pre mine, nu este vrednic de mine; și cel ce iubește pre fiul său s'au pre fiia sa mai mult decât pre mine nu este vrednic de mine.“ (Mateiu 10, 37.)

Ți-ai legat liniștea și fericirea sufletului de averi lumești. Avereă însă îți cauzează griji, neliniște, ușor te face îngâmfat, încrezut, și uiți de D-zeu. Ai pierdut și mărirea lumească și pacea sufletului devenind cel mai nefericit om. Toată nădejdea, bucuria și dragostea vieții ai legat-o de viața părinților, a fraților și a surorilor tale, pentru interesele lor ai călcat în picioare onoare, lege, virtute. Moartea neîndurată ti-a curmat șirul vieții năințea ta, și eată tu ai rămas cu sufletul gol, fără mângâiere și speranță și cu sufletul plin de păcate. M. Christos nu oprește părinților a iubi pre fii nici fiilor a iubi pre părinți, din contra ne îndeamnă, ne poruncește să iubim și pre vrăsmașii noștri, iubirea noastră însă față de ei noștri trebuie să isvorească, din iubirea lui D-zeu și pentru dragostea lui să fim gata a ne lăpăda de ei, dacă mântuirea sufletului și curățenia conștiinței noastre ar pretinde. Pentru părinți, frați, și surori jertfesc osteneală, mărire, avere, ba chiar și viața trupului, nu-mi jertfesc însă sufletul, pentru-că perzându-l, am pierdut totul și m'am făcut vrednic de osânda vecinică. Eată cum înțelege D. Christos lăpădarea de părinți, frați și surori!

Când omul întru atâta i-și conformează cugetele, simțămintele și faptele — voinței lui D-zeu, încât pentru mântuirea sufletului său, e gata ori și când a primi cununa de martir, atunci a ajuns la gradul cel mai înalt de perfecțiunea morală. Exemplul cel mai clasic ni la arătat însuși M. Christos, a cărui întreagă viață pământească a fost un act sublim al lăpădării de sine. Pentru iubirea de oameni și pentru mântuirea lor a suferit de bună voie ocară, batjocuri, palmuiri, scuipiri în față, pironire pre cruce și moarte: El Domnul mării s'a făcut om luând chip de sclav și lăsându-se a fi judecat de cei fără de lege. Frumoase exemple ni-a arătat și s. apostoli și s. martiri ai bisericii creștine, cari; „Au avut ispitire de batjocuri, biciuri și încă de lanțuri și închisoare, s'au ucis cu petri, s'au tăiat cu ferestrul, au fost ispitiți, au murit uciși de sabiă, au cutrierat în cojoace și în piei de capre fiind în lipsă rău tratați, rătăcind în pustii și în peșteri și în creptăturile pământului.“ (Efes 11, 36-38.)

Abnegațiunea aceasta se pare foarte grea; dacă însă noi vom sădi adânc în inima noastră credința, dragostea lui D-zeu și vom nisui cu un zél învâpăiat către fericirea vecinică, lupta devine ușoară și plăcută. „Celui, ce crede toate sunt cu putință.“ (Marcu 9, 23.) „Prete toate luăți scutul credinței, cu care veți stinge săgețile cele arzătoare ale celui viclean“, (Efes 6, 16), Dragostea toate le suferă, toate le crede, toate le speră, toate le rabdă“, (I. Cor. 13, 7.) — zice ap. Pavel.

II.

Lupta pentru lăpădarea de sine devine și mai plăcută, dacă vom cugeta la punctele și foloasele ei, ce isvoresc atât pentru viața trupeză cât și pentru fericirea sufletului.

Te-ai înfrânat, te-ai reținut dela plăceri și poftă trupestă? Eată, că ție însuți ti-ai adus cel mai mare folos, pentru-că curățenia trupeză și înfrânarea, întărește nervii, sănătatea, lungeste șirul vieții, dă trupului vioiciune, întărește caracterul, voința, cu cari putem ușor devinge necesurile, ispitele și patimile. Cel-ce s'a datat a fi stăpan preste poftele sale, cel ce știe a-și înfrâna și modera plăcerile, unul, ca acela nu despartează în lipsuri, nu-l alterează sărăcia, nici pierderea averilor, pentru-că îndestulându-se cu puțin, totdeauna i-și poate câștiga cele necesare pentru traiul vieții, ear seracia o supoartă ușor, nu lamentează contra sortii, contra lumii, el în cercul lui modest, e liniștit, află plăcere în lucru, în odihnă, în viață. Chiar aici zace în mare parte cauza sărăciei generale și a necesurilor dintre oameni, pentru-că ne-am făcut oamenii trupului, am dat curs liber poftelor, luxului, datinelor stângace, plăcerilor fără margini, cari numai cu mare eforturi le putem satisface; ear puterea, tăria trupului, a nervilor de a osteni în muncă a slăbit sub focul mistuitor al patimilor deslănțuite. Aici e isvorul indiferentismului și al urei de viață, pentru-că trupul supt și stors de plăceri nu mai află odihnă, bucurie, plăcere în viață, ear sufletul a devenit sclavul trupului slăbanog.

Te-ai lăpădat de lacomie, invidie, răsunare, ură? Eată, că și prin acesta însuți ție ti-ai făcut cel mai mare bine, pentru-că conștiința ți-e curată, liniștită știind bine, că pre nime n'ai superat, nimenui nici un rău n'ai făcut și trăiești cu toți în armonie și dragoste creștinească. Liniștea conștiinței e avereă cea mai prețuită, ce o poate ave omul în viață.

Tu creștine iubești părinți, frați, surori și neamuri, jertfești pentru ei totul, dar pentru dragostea lor nu te abați dela poruncile lui D-zeu. Ai pierdut părinte; frați și surori? Dar eată ti-a rămas conștiința curată și credința firmă, ca ai în Ceriu un Părinte iubitoriu, drept, bun, care ajută, priveghează asupra sufletelor curate, deci nici pierderea lor nu-ți poate clătina pacea sufletului, pentru-că tu un unic scop ai în viață: a nisui neincetat către D-zeu, către fericirea vecinică, unde sufletele dreptilor în-tâlnindu-se împreună se vor bucura spre mărirea Tatălui ceresc. Tu creștine stai puternic, ca stâncă pentru-că razimul tău cel mai mare e însuși D-zeu: „Dacă D-zeu e cu noi cine va fi contra noastră?“ — zice ap. Pavel. Tu creștine nu faci nimic din fătărie, ori răsunare, ci toate șaptele inimii tale le aduci în armonie cu voința lui D-zeu; esti liniștit, rezolut, umbli cu fruntea deschisă, pentru-că: „Cel ce lucrează rău, urește lumina — zice M. Christos — și nu vine la lumină, ca să nu se vedească lucrurile lui; iar cel ce face adevăr, merge spre lumină, ca să arate lucrurile lui, că întru D-zeu sunt lucrare.“ (Ioan 3) Nu te ferești numai de fapte rele, dar cauți, ca nici gândurile ascunse să nu fie rele. Chiar și impulsul intențiunei faptelor și lucrurilor tale e nobilă morală. D-zeu e începutul și sfârșitul tuturor faptelor tale.

Eată — iub. mei! — idealul creștinului adevărat, care prin lăpădare de sine s'a avântat la gradul cel mai înalt al perfecțiunii morale!

Să ne întărim deci cu arma credinței și a dragostei evangelice, și să înfrânăm boldurile trupești, să nu ne lăsăm a fi răpiți și conduși de bucuriile și plăcerile deșerte și seducătoare ale lumii, ci umblând întru poruncile și învățăturile lui D-zeu să ne îngrijim mai presus de toate de hrana și perfecțiunea sufletului și de mântuirea lui, pentru-că: „Ce va folosi omului de ar dobândi lumea toată și-și va pierde sufletul său, s'au ce va da omul în schimb pentru sufletul său!” (Marcu 4, 36—38.) Prin abnegațiune să nisuim către perfecțiunea morală, ales, că abnegațiunea dă bisericeii, națiunii și patriei fii credincioși, rezoluți cu caracter ferm, gata la ori ce jertfă nobilă. Deci: „Fiți desevârșiți, precum și Tatăl vostru cel din ceruri desevârșit este!” — Amin.

Mihail Păcățan,
paroch gr. or. rom.

Investitura P. S. S. Episcopului de Roman.

Duminecă, 20 Februarie, fiind ziua hotărâtă pentru investitura P. S. S. Arhiepiscopului Gerasim Saffirin Craioveanu, ales Episcop al eparhiei Romanului, la orele 11^{1/2}, dimineața două trăsuri de gală ale Curții se aflau în curtea Sântei Mitropolii, pentru a conduce la Palat pe II. PP. SS. LL. Mitropolitul Primat, pe Mitropolitul Moldovei și Sucevei și pe P. S. S. Episcopul nou ales.

Anunțându-se sosirea Prea Sântiților Prelați, M. S. Regele, împreună cu A. S. R. Principele Ferdinand și Micul Principe Carol, precedați de d-nii adjutanți, au făcut intrarea în sala Tronului.

După ce Majestatea Sa S'a suit pe Tron, adjutantul regal de serviciu a introdus pe Prea Sântia Sa Episcopul, noul ales la eparhia Romanului, în fața Tronului; apoi d. ministru al cultelor dete citire diplomei de investire a noului ales.

M. S. Regele, luând Cârja episcopală ce-I remise I. P. S. S. Mitropolitul Moldovei și Sucevei, o dete Prea Sântitului Episcop, pronunțând următoarele cuvinte:

„Ți incredințez Cârja episcopală pentru a păstori turma Eparhiei Romanului.”

Prea Sântia Sa, mulțumind, rosti cuvântarea următoare:

Sire!

Din mila lui Dumnezeu, fiind ales și întărit în Scaunul episcopal al Eparhiei Romanului, cu cea mai adâncă smerenie primesc din mâinile Majestății Voastre Cârja episcopală.

Eparhia Romanului are un vechiu și ilustru nume istoric, un nume de care sunt legate multe și folositoare aduceri aminte bisericești și naționale.

Această simplă constatare este destulă pentru ca să-mi dea măsura greutății pe care am a o suporta. Incredințat fiind încă că, după sfințele cuvinte, toate se pot cu Christos, cel ce ne întărește, nădăjduesc că A-tot-puternicul Dumnezeu va ști întru a sa înțelepciune să potrivească lucrurile în așa mod ca, după elabele mele puteri, să răspund așteptărilor Majestății Voastre și Națiunii, spre binele sfintei noastre Biserice și scumpei noastre Patrii, având pururea de model pe acei îmbunătățiți erarhi, cari au ilustrat falnicul nume al eparhiei Romanului.

Ca cetățean supus credincios Majestății Voastre și legilor noastre bisericești și politicești, făgăduesc sărbătorește înaintea lui Dumnezeu și a Majestății Voastre, că, cu toată grija, mă voiu sărgui de a fi, și în timpul cât voiu mai trăi, un element de pace și de toată buna

rânduială, și de a propovădui turmei cuvântătoare ce mi se incredințază: frica Domnului, credința în El, viața cea bine plăcută lui Dumnezeu, respect și devotament către Tronul și Dinastia Majestății Voastre, supunerea către ocărmitori, ascultarea de legi și iubirea de Neam.

Ca smerit slujitor al Altarului, în toată viața mea voi înălța rugi către Cer pentru îndelung înziliria Majestății Voastre, a Majestății Sale Regina, a AA. LL. Regale Principilor Moștenitori și a scumpelor Lor Odrasle Principii Carol, Elisabeta și Maria, spre propășirea sufletescă și trupească a Bisericeii și Neamului nostru. — Amin!

M. S. Regele binevoi a răspunde P. S. S. Episcopului:

„Prea sfinte Părinte!

„Chemat, ca Episcop, la cârmuirea spirituală a Eparhiei Romanului, prin alegerea marelui Adunări, cu vie mulțumire Ți-am incredințat toiagul pastoral, ca semn al acestei vrednicii.

„Puține zile a dăruit Cerul predecesorilor Prea Sfinției Tale întru îndeplinirea îndatoririlor lor pe acest vechiu scaun episcopal: unul după altul, în scurt timp, au trecut într-o viață mai bună. Din tot sufletul doresc ca Prea Sfinția Ta să păstorești un lung șir de ani, în sănătate și liniște, turma incredințată pazei Tale. Fii pentru dînsa o pildă vie de cuviosie și de fapte bune, indeamn-o necurmat la simțământul religios și la datoria creștinească, arătându-i că, în ceasurile de grele încercări și de dureri, numai în o adâncă credință se poate găsi razim și alinare.

„Nădăjduesc că povețele și stăruințele Prea Sfinției Tale, ca o sămînță bună, vor fi rodnice în acsst bine pregătit ogor al Eparhiei Romanului, unde, de veacuri, ilustri și vrednici păstori au zădit iubirea de Dumnezeu alătura cu iubirea de Țară. Acolo marele și neuitatul Episcop Dositeu a scris psaltirele în limba română; acolo, pentru prima oară a resonat la auzul poporului cuvântul lui Dumnezeu în graiul strămoșesc. Lui Dositeu datorim dar strănsele și neprețuitele legături ce fac nedespărțite în inima Românilor Religia și Patria, care ast-fel și-au neînfrântul lor adăpcst în Biserica națională.

„Te duci, acum, Prea Sfinte Părinte, în Eparhia Ta, spre a o oblădui cu dragoste și îngăduință; fii pentru credincioși un adevărat părinte și un blajin sfătuitor, iar neîncetat înalță în vechea biserică a lui Petru Rareș, rugile Tale către A Tot Putantele ca să reverse bine-cuvântările Sale asupra scumpei noastre Țeri.

„Mulțumesc călduros Prea Sfinției Tale pentru cuvântarea ce ne-ai rostit și Ți urez ani mulți și fericți pe acest scaun al Romanului, împodobit cu numele atâtor Ierahi, cari au fost fala Bisericeii autocefale române.”

Aceasta solemnitate terminată M. S. Regele a felicitat pe Prea Sântitul Episcop și după ce a mai convorbit cu mai toate persoanele prezente, S'a retras în partamentele Sale.

Administrarea fondului preoțesc.

Adunarea generală a fondului preoțesc din diecesa Aradului, conform dispozițiilor generale din statutele acestui fond, se ține totdeauna Sâmbătă înainte de Dumineca Tomii, într'un, timp după mine, nu tocmai potrivit pentru a pute cenzura o socoată de peste 600,000 corone cât este astăzi averea fondului, de oare ce preoțimea numai până la orele

12 a. m. poate sta la ședință, având fie-care să plece după aceea cătră casă la ale sale pentru ziua de Duminecă. Astfel reprezentanții preoțimei se adună numai pîntru ca să audă cetirea socoților, peste cari la tot casul trebuie să treacă fără nici o observare, neștiind dintr'o simplă cetire, că unde ar avé loc a-și face cutareva observările.

Mai departe și dorința generală a preoțimei este, ca atunci când unul fiește-carele contribuim la augmentarea acelu fond, să știm că ce avem? cât venit ne aduce anual și cât spesăm? După aceea, cum este elocată averea? și cine beneficiază din acel fond? Aceasta cu atât mai vîrtos, cu cât deoparte chiar și legile civile deobligă pe ori-ce corporațiune care are de a face cu bani, să-și publice socoata, tuturor celor interesați cel puțin cu 14 zile mai înainte de adunarea generală, iar de altă parte pentru-că între preoțime, nu tocmai de bun nume să bucură acest fond, fiind prea lătită fama, că mulți bani sunt elocați în astfel de realități, cari nu aduc folos, dar aduc chiar daună fondului.

În urmarea acestora deci imi permit a ruga Ven. Consistor și respective senatul bisericesc și epitropesc în al căror resort aparține acest fond, ca de timpuriu să pregătească Rațiociniul fondului și acela tipărindu-l să-l trimită împreună cu lista acelor indivizi cari beneficiază din el, dacă și nu tuturor preoților contribuenți, dar cel puțin barem reprezentanților preoțimii, cel puțin cu 14 zile mai înainte de adunarea generală, ca astfel fiește-carele să-l poată studia, și eventual în adunare să-și poată face observările sale.

În acest mod deoparte preoțimea ar deveni în plăcuta poziție de a avé cunoștință despre averea sa, iar de altă parte Ven. Consistor ar delătura dela sine multele invinniri ce i-se aduc din partea preoțimei la administrarea fondului. Cu un cuvînt dorința generală e, ca fie-care dintre preoți să avem o oglindă curată despre fondul nostru la carele contribuim.

Deci și pînă când bunul Dumnezeu ne va ajuta ca să avem statute, cari să mulțumească pe deplin așteptările juste ale preoțimei și cari așteptări în statutul din vigoare absolute nu s'au luat în considerare, rog pe Prea Sînția Sa bunul nostru episcop Iosif Goldiș, să binevoască a lua sub scutul său părintesc cestiunea fondului preoțesc atât de mult trăgănat spre mahnirea preoțimei, și tot atât de importantă în dezvoltarea noastră culturală-bisericescă.

Atanasiu Todanu,
paroch, delegat la fondul preoțesc.

CALINDARIUL BISERICESC.

Luni, 6 Martie. Sfinții 42 de muceniți din Amoreia, Teodor, Constantin, Calist, Teofit, Vasoin.

Martii, 7 Martie. Sfinții mucenici cari au mărturisit în Cherson: Vasilevs, Efrem, Eugenie, Capiton, Eteria, Agatodor. Elpidie. Nestor și Arcadie, episcopii Trimitundeii; Prea cuv. pâr. Pavel prostul.

Mercuri, 8 Martie. Prea cuv. pâr. Teofilact, episcopul Nicomediei; Prea cuv. pâr. Pavel mărturisitorul.

Joi, 9 Martie. Sfinții 40 de mucenici, cari s'au muncit în iazerul Sevastiei; Sf. mucenic Uprasion.

Vineri, 10 Martie. Sf. mucenic Codrat, cel din Corint și cei împreună cu dînsul Ciprian, Dionisie, Pavel, Anecton și Crescent; Prea cuvioasa maică Anastasia Patriciana.

Sâmbătă, 11 Martie. Sf. Sofronie patriarchul Ierusalimului. Prea cuv. pâr. Pionie; Sf. mucenici Trofim și Talu.

Duminecă, 12 Martie. Prea cuviosul pâr. Teofau mărturisitorul; Prea cuv. părintele nostru Grigorie Dialogul, Papa Romei.

D I V E R S E.

* *Constituirea Românilor gr. or. din Budapesta în parochiă independență.* În 11 Martie n. comuna bisericescă din Budapesta, s'a constituit după toate regulile alegîndu-și paroch, comitet parochial și epitropiă Adunarea a fost convocată de Ilus. Sa D-l Iosif Gall în sala hotelului „Angol Királyne”, au participat aproape toți Români gr. or. din Budapesta și jur. Președinte ad hoc ai adunării a fost aclamat d-l Iosif Gall, care în cuvîntul de deschidere vorbește foarte frumesc despre sentimentele religioase morale și însemnătatea lor, arată apoi rolul bisericii pentru conservarea și întărirea acestora și în fine necesitatea absolută a unei biserici române în Budapesta, „în care cuvîntul lui Dumnezeu să ni-se propovăduiească în limba noastră.” Se pune în circulație o listă pentru subscrierea celor prezenți, ca astfel să se știe cine a format baza acestei biserici. Președintele face după aceasta istoricul despărțirii Românilor de biserica greco-valahă de aici, ear la propunerea D-Sale se ia hotărîrea, că Români din Budapesta și jur se constituiesc într'o comună bisericescă matră, rezervîndu-și drepturile față de biserica greco-valahă. Înainte de-a se trece la debaterile speciale, se lansează 2 liste de subscriere: una pentru contribuiri anuale, și alta pentru înzestrarea capelei. Pe cea dintâiu s'a subscris suma de fl. 715, ear pe a 2-a fl. 640. D-l președinte constată, că deocamdată această sumă este de ajuns pentru acoperirea speselor, cu atât mai vîrtos, cu cât mai sunt o mulțime de Români, cari vor subscrie lista. Se porcede la alegerea de paroch. Între aclamările generale se alege d-l G. Bogoevici, secretarul fundațiunei Gozsdu. Nou alesul mulțumește lui Dumnezeu și adunării pentru încrederea pusă în dînsul. Aclamările fură și mai furtunoase, când d-l președinte aduse la cunoștința adunării, că alesul paroch se mulțumește cu leafa anuală de fl. 300. Alegerea comitetului și a epitropilor a decurs în cea mai esemplară ordine. În comitet s'au ales: Emil Babeșiu, I. Canidachi, Dr. Cupșa, Dr. Dumitrean, Dr. Iuliu Pușcariu, G. Rațiu, Silviu Saciu, Dr. Iosif Gall, G. Serb și I. Teodorescu; ear ca epitropi Radulescu și Liuba. S'au trimis telegrame de felicitare Metropolitului și episcopilor.

* *„Pedagogia Nouă.”* Sub acest titlu apare dela 1 Ianuarie o nouă revistă pedagogică redactată de dl Dr. Petru Șpan, în fascicole lunare de câte 1 1/2 coale, și se poate abona numai pe jumătate de an și pe un an întreg cu 6 coroane pe an, în străinătate 8 franci. Pînă acum au apărut două fascicole. Fascicolul I. cuprinde: Cătră învătătorii români, de Redactorul; Un orfelinat român, de Dr. P. Șpan; Lecții de psihologie: a) Reprezentări, Noțiunea lor, împărțirea lor; b) Întunecarea și reproducerea ideilor, de Dr. P. Șpan; Corespondința învătătorilor, de Amicus; Comunicări dela Școala de aplicație; Notițe vesele; Recensiuni; Însemnări; Corespondința foii. Fascicolul II. cuprinde: Tractate pedagogice;

Corespondința învățătorilor; Lecții de psihologie: a) Memoria. Noțiunea ei, împărțirea memoriei; b) Fantasia și formele ei, de Dr. P. Șpan; Notițe vesele; Dela Școala de aplicație; Recenziuni; Însemnări; Anunțuri; Corespondința foii. Recomandăm cu toată căldură aceasta revistă învățătorilor noștri.

* **Dăruiri.** Credincioșul Teodor Selegian și soția Raveica din A p a t e u l - r o m â n, conduși de o adevărată pietate creștinească, au procurat un antimis pe serele lor pentru biserica de acolo; iar Iuliana Buday a procurat, s. mir pentru trebuințele bisericii tot de acolo. Sunt fapte vrednice de laudă, pentru-că arată alipirea și dragostna lor cătră așezămțele sântei noastre biserici.

Nr. 10900.

Convocare.

Conform statutelor Reuniunii învățătorilor rom. gr. ort. din ppiatele arădane I—VII §. 23 despărțământul ppse al Chișineului 'și-va ține adunarea sa de primăvară **Martii la 7/20 Martie 1900*** în școala comembrului Georgiu Costa din Sintea, la carea sunt invitați toți membrii acestui despărțământ, precum și alți iubitori de progresul învățământului, pre lângă următorul Program:

1. Dimineața la 8 ore asistarea în corpore la chemarea Duhului Sft. în Biserică. 2. Prezentarea în școală și apelul nominal. 3. Prelegere practică cu elevii școlai din obiectele prescise în ordul oarelor. După prelegere demiterea elevilor. 4. Deschiderea ședinței. 5. Reflexiuni asupra prelegerii ținute. 6. Cetirea și autenticarea protocolului adunării trecute. 7. Pronunțarea adunării asupra opului intitulat „Simplificarea grafiei și ortografiei“, precum și asupra „Convictului“ înființând pentru fiii învățătorilor. 8. Resolvarea temelor pendente din cerculariul biroului central Nr. 15/99. 9. Raportul cassariului, bibliotecariului și controlorului. 10. Incassarea taxelor. 11. Cetirea operatelor insinuate. 12. Interpelări și propuneri. 13. Fixarea locului și timpului adunării proxime. 14. Restaurarea biroului despărțământul pe periodul de 3 ani, 1900—1902/3. 15. Predarea arhivei noului birou și închiderea ședinței.

Simand la 27 Februarie v. (11 Martie n.) 1900.

Demetriu Boariu,
notar.

Ioan Volentiru,
președinte.

*) termin scurt, pentru urgență

Concurs.

În temeiul ordinului Venerabilului Consistor diecesan dto 15/27 Februarie 1900 Nrul 1167/900 prin această se escrie concurs cu termin de 30 de zile dela prima publicare în fôia diecesană „Biserica și Școala“ pentru deplinirea parochiei din Izvin (ppresbiteratul Timișorii), devenită vacantă prin reposarea preotului Georgie Piglea.

Beneficiul parochial constatator din sesiunea parochială, stola usuată și birul una coroană de număr de casă, dau un venit anual de cel puțin 1200 de coroane; deci parochia fiind de clasa a 2-a, dela concurenți se cere cvalificațiunea prescisa în §-ul 15 lit. b) al Regulamentului pentru parochii. Sarcinile publice are să le poarte alesul.

Recursele ajustate cu documente originale sunt a se trimite Prea On. oficiu ppresbiteral în Timișoara-Fabric. Recurenții vor avé să se presinte, cu observarea §-ului 18 din Regulamentul pentru parochii, în s. bise-

rică de acolo, spre a-și arăta desteritatea omiletică și rituală.

Comitetul parochial.

Cu consensul presb. tractual: Dr. TR. PUTICI, m. p.

—□—

Se escrie concurs pentru deplinirea parochiei vacante de clasa III-a din Soldobagiu protopresbiteratul Orazii-mari cu termin de alegere pe 11/24 Aprilie a. c.

Emolumintele sunt: 1. Casa parochiala cu supraedificatele și intravilanul, prețuite în 160 cor.; 2) Una sesiune pământ, arătoriu și fenaț, dimpreună cu dreptul de pășunat 500 cor.; 3) Competința de bir de 60 Nr. de case câte una măsură de bucate 120 cor.; 4. Venitele stolari după calculul mediu alor.; 5) aui din urma 120 cor.; de tot 900 cor Contribuțiunea erarială după pământurile parochiale o va solvi-o preotul ales.

Doritorii de a ocupa aceste parochia sunt avisați a-și așterne recursele ajustate cu documintele recerute, și adresate comitetului par. din Soldobagiu la subsemnatul protopop până în 28 Mart. (10 Aprilie) a. c., având până la alegere a se presenta în vre-o Duminecă ori sârbătoare în sfta biserică din comuna amintită, pentru a-și arăta desteritatea în cele rituale.

Comitetul parochial.

În conțelegere cu: TOMA PACALA, m. p. protopop.

Se escrie concurs pentru deplinirea parochiei de a III-a clasă Coșdeni, protopresbiteratul Beiușului, cu termin de alegere pe 25 Martie (7 Aprilie) 1900.

Emolumintele sunt: 1. Casă parochială bună cu supraedificatele și intravilan bun cu pomi; 2. Pământul parochial 8 holde catastrale; 3. Dela 130 case biru 1/2 măsură cucuruz sfârmat; 4. Toată casa ună zi de lucru — cei ce au boi cu boi — iară ceilalți cu mâna; 5) În tot anul sunt deobligați a purta și duce pe pământul parochial din a lor 40 care de gunoii; 6. Venitul din stolele obveninde.

Doritorii de a ocupa aceasta parochie sunt avisați a-și așterne recursele ajustate cu documintele recerute — la adresa comitetului din Coșdeni, până la 24 Martie (6 Aprilie) subscribului protopresbiter — având până la alegere a se presenta în vre-o Duminecă la s. biserică pentru a-și arăta desteritatea în cele rituale.

Din ședința comitetului parochial din Coșdeni, ținută la 7/19 Februarie 1900.

Comitetul parochial

În conțelegere cu mine: ELIA MOGA, m. p. protopopul Beiușului.

LICITAȚIUNE MINUENDĂ.

Se escrie prin această pe basa decisului Venerabilului Consistoriu din Arad dto 27. Ianuarie (8 Februarie) 1900 Nr. 438, pentru efeptuirea reparaturilor pretinse la edificiile din St. Mihaiul-român, ca proprietate a fondului preoțesc, care se va ține în 19 Martie (1 Aprilie) 1900 la 11 ore a. m. în cancelaria oficiului parochial gr. or. rom. din St. Mihaiul-rom.

Prețul de esclamară este: 996 cor. 39 fl. Licitanții vor avé a depune înainte de începerea licitațiunei valdiul de 10%.

Preliminarul reparaturilor efeptuinde precum și condițiunile de întreprindere se pot vedé la oficiul parochial sus amintit în fie-care zi dela 8—12 ore a. m. și 2—6 post meridiane.

Din încredințarea Venerabilului Consistor:

N. Groza, m. p.
preot.